

Arrest

nr. 343 302 van 24 maart 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 29 september 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 28 augustus 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesemorie.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat V. CHRISTIAENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 augustus 2025 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing voorziet geen termijn voor vrijwillig vertrek. Bij arrest met nr. 343 300 van 24 maart 2026 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring die verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 28 augustus 2025 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing, deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : H. (...)

voornaam : I. (...)

geboortedatum : (...).1993

geboorteplaats : /
nationaliteit : Algerije

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugrijvings- of verwijderingsprocedure.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 28/08/2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, wordt hem een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs – diefstal met geweld of bedreiging – gewone diefstal. Feiten waarvoor hij op 28/08/2025 een veroordeling heeft gekregen door de correctionele rechtbank van Brugge voor een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel voor 5 jaar behalve de voorhechtenis. Deze veroordeling is nog niet definitief.

Uit het strafdossier zoals op heden samengesteld kunnen wij vaststellen dat betrokkene voormelde feiten heeft gepleegd. Dit zou blijken uit:

- De aanvankelijke vaststellingen van de politiediensten, waarbij door het slachtoffer melding werd gemaakt van een diefstal met geweld door 2 personen, van zijn skateboard en zijn rugzak met persoonlijk gerief. Er zou een mes vertoond zijn door betrokkene. Betrokkene werd aangetroffen op een step, die gestolen bleek. Op de plaats waar hij zich voor de interceptie bevond, werden de goederen van het slachtoffer aangetroffen.
- De camerabeelden waarop betrokkene herkend werd, en waarbij hij de plaats van de feiten verliet met een elektrische step. De step, was op 13 maart 2025 gestolen in de (...)straat te Oostende. De step bleek gemerkt met een rijksregisternummer, en het slachtoffer bevestigde dat dit zijn step was.
- De fouille van betrokkene, waar 0,26 cocaïne en 1,12 gram cannabis werd aangetroffen. Er werd ook een zwarte mes met vergrendeling aangetroffen, dat volgens de verklaring van het slachtoffer van de diefstal van zijn skateboard naar hem gezwaaid had.

De feiten getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendomsrechten alsook voor andermans fysieke en psychische integriteit. Het plegen van een diefstal met geweld schikt de publieke opinie, nog daargelaten de traumatiserende werking die dergelijke voorvallen kunnen hebben op de individuele slachtoffers en hun directe omgeving. Het gebruik van verdovende middelen brengt de gebruikers ervan ernstige gezondheidsschade toe, met alle gevolgen vandien voor de volksgezondheid. Dergelijke gebruik brengt eveneens verschillende misdrijven met zich mee, nu de gebruikers van verdovende middelen ook financieel in staat moeten zijn om hun gebruik te bekostigen. Dit gedrag toont aan de betrokkene een gevaar betekent voor de openbare veiligheid.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Op 01/02/2025 werd betrokkene gehoord door de politie van Oostende na het plegen van feiten van openbare orde. Hij verklaarde reeds 9 maanden in België te blijven om dat hij van België houdt. Hij zou nergens asiel aangevraagd hebben. Hij verklaarde geen duurzame relatie, minderjarige kinderen noch enige

familieleden te hebben in België, enkel nog familieleden in Algerije. Hij verklaarde geen ziekte te hebben die hem zouden belemmeren om terug te keren naar Algerije.

Op 04/07/2025 wordt betrokkene gesproken in de gevangenis van Brugge door een teurgkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij verklaarde sinds april 2024 in België te verblijven. Betrokkene verklaarde de Algerijnse nationaliteit te hebben en niet in het bezit te zijn van zijn paspoort omdat hij dit zou hebben achtergelaten in Algerije.

Verder verklaarde hij een duurzame relatie te hebben met mevrouw N. A. (...) geboren op (...)/1996 te Oekraïne. Ze zouden anderhalf jaar een relatie hebben. Mevrouw N. (...) zou nog een dochter hebben uit een vorig relatie. Mevrouw N. (...) en dochter hebben recht op verblijf in België. De partner en haar dochter komen allebei op bezoek bij betrokkene in de gevangenis. Verder verklaarde betrokkene geen familieleden in België te hebben.

Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Binnen deze precaire context kozen zij er alsnog voor om in België een gezinsleven uit te bouwen. De partner van de betrokkene behoorde dan ook te weten dat dit mogelijks zou leiden tot een situatie waarin haar partner niet langer in België kan of mag verblijven. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene verklaarde tot slot medische problemen te hebben waardoor hij niet zou kunnen reizen. Hij verklaarde namelijk een cyste te hebben op zijn hoofd. Hij bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen.

Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in Algerije.

Betrokkene verklaarde akkoord te gaan met een terugkeer naar Nederland maar moest dit niet kunnen door omstandigheden dat hij uiteindelijk wel zal terugkeren naar zijn herkomstland namelijk Algerije.

Aangezien betrokkene nog familieleden heeft in Algerije zal een terugkeer naar herkomstland hem niet kunnen verhinderen.

Betrokkene beweert sinds april 2024 in België te verblijven wat uit zijn administratief dossier ook gebleken is. Sinds zijn verblijf blijft betrokkene feiten van openbare orde plegen, wat niet uitsluit dat hij hardleers is.

Uit bovengenoemde elementen kunnen wij geen schending van artikel 3 en 8 van het EVRM waarnemen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft tijdig een syntheseseminarie ingediend. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad uitspraak op grond van deze syntheseseminarie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna ook: de wet van 29 juli 1991).

In de synthesememorie wordt hieromtrent het volgende gesteld:

“Samenvatting:

Art. 74/11 §1 van de Wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt dat de duur van het inreisverbod maximaal drie jaar mag bedragen mits voldaan is aan één van de volgende voorwaarden:

- *indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;*
- *indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er was hoegenaamd geen reden voorhanden om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan:

- *Verzoeker is woonachtig bij zijn vaste partner (...);*
- *Hij heeft nooit eerder een bevel gekregen om het grondgebied te verlaten;*
- *Hij heeft bijgevolg nooit eerder een bevel om het grondgebied te verlaten genegeerd;*
- *Hij is nog nooit eerder ondergedoken.*

Kortom, er is geen enkele reden om aan te nemen dat verzoeker zou onderduiken.

Er werd al evenmin een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd.

Aldus werd er reeds niet voldaan aan de grondvoorwaarden voor het opleggen van een inreisverbod.

Pas voor het eerst in de nota met opmerkingen argumenteert verweerster waarop er geen termijn voor vrijwillig vertrek kan worden toegestaan. Deze argumentatie is rijkelijk laat. Indien verweerster zich daarop wenste te steunen, diende dat in de bestreden beslissing te zijn opgenomen, quod non.

Wat de duur van het inreisverbod betreft, is deze bepaald op een maximum van drie of vijf jaar en rekening houdend met de specifieke situatie van de betrokkene.

In uitzonderlijke gevallen, wanneer de verzoeker “een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid” kan een langere termijn worden opgelegd. Het is evident dat hoe langer het inreisverbod is, hoe zwaarder de feiten zijn en dus ook hoe meer het inreisverbod moet gemotiveerd worden.

Uitgangspunt is maximum 3 jaar. Dat wordt maximum 5 jaar bij fraude. De Vreemdelingenwet spreekt niet voor niets over een ernstige bedreiging van de openbare orde.

Het is correct dat verzoeker bij vonnis van de correctionele rechtbank te Brugge van 28.08.2025 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 15 maanden, maar hij werd de dag zelf al in vrijheid gesteld, door de reeds ondergane voorhechtenis. Na vijf maanden in voorhechtenis gezeten te hebben, heeft verzoeker zijn les wel geleerd.

Sedert zijn vrijlating woont verzoeker terug bij zijn partner en haar dochter. Op vandaag is er geen enkel risico meer op schending van de openbare orde. Verweerster maakt evenmin aannemelijk dat dat op vandaag nog het geval zou zijn.

De bestreden beslissing weerstaat de toets aan die ernstige bedreiging van de openbare orde of de nationale veiligheid niet.

De door verweerster gehanteerde grondslag van art. 74/11 Vreemdelingenwet mist aldus feitelijke grondslag.

Kortom, er is niet voldaan aan de voorwaarden voor een inreisverbod, laat staan voor een termijn van drie jaar.”

3.1.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd

genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de feitelijke en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek geen termijn wordt toegestaan. Daarnaast bevat de bestreden beslissing ook een motivering waarom verzoeker een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt opgelegd:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs – diefstal met geweld of bedreiging – gewone diefstal. Feiten waarvoor hij op 28/08/2025 een veroordeling heeft gekregen door de correctionele rechtbank van Brugge voor een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel voor 5 jaar behalve de voorhechtenis. Deze veroordeling is nog niet definitief.

Uit het strafdossier zoals op heden samengesteld kunnen wij vaststellen dat betrokkene voormelde feiten heeft gepleegd. Dit zou blijken uit:

- *De aanvankelijke vaststellingen van de politiediensten, waarbij door het slachtoffer melding werd gemaakt van een diefstal met geweld door 2 personen, van zijn skateboard en zijn rugzak met persoonlijk gerief. Er zou een mes vertoond zijn door betrokkene. Betrokkene werd aangetroffen op een step, die gestolen bleek. Op de plaats waar hij zich voor de interceptie bevond, werden de goederen van het slachtoffer aangetroffen.*
- *De camerabeelden waarop betrokkene herkend werd, en waarbij hij de plaats van de feiten verliet met een elektrische step. De step, was op 13 maart 2025 gestolen in de (...)straat te Oostende. De step bleek gemerkt met een rijksregisternummer, en het slachtoffer bevestigde dat dit zijn step was.*
- *De fouille van betrokkene, waar 0,26 cocaïne en 1,12 gram cannabis werd aangetroffen. Er werd ook een zwarte mes met vergrendeling aangetroffen, dat volgens de verklaring van het slachtoffer van de diefstal van zijn skateboard naar hem gezwaaid had.*

De feiten getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendomsrechten alsook voor andermans fysieke en psychische integriteit. Het plegen van een diefstal met geweld schikt de publieke opinie, nog daargelaten de traumatiserende werking die dergelijke voorvallen kunnen hebben op de individuele slachtoffers en hun directe omgeving. Het gebruik van verdovende middelen brengt de gebruikers ervan ernstige gezondheidsschade toe, met alle gevolgen vandien voor de volksgezondheid. Dergelijke gebruik brengt eveneens verschillende misdrijven met zich mee, nu de gebruikers van verdovende middelen ook financieel in staat moeten zijn om hun gebruik te bekostigen. Dit gedrag toont aan de betrokkene een gevaar betekent voor de openbare veiligheid.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Op 01/02/2025 werd betrokkene gehoord door de politie van Oostende na het plegen van feiten van openbare orde. Hij verklaarde reeds 9 maanden in België te blijven om dat hij van België houdt. Hij zou nergens asiel aangevraagd hebben. Hij verklaarde geen duurzame relatie, minderjarige kinderen noch enige familieleden te hebben in België, enkel nog familieleden in Algerije. Hij verklaarde geen ziekte te hebben die hem zouden belemmeren om terug te keren naar Algerije.

Op 04/07/2025 wordt betrokkene gesproken in de gevangenis van Brugge door een teurgkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij verklaarde sinds april 2024 in België te verblijven. Betrokkene verklaarde de Algerijnse nationaliteit te hebben en niet in het bezit te zijn van zijn paspoort omdat hij dit zou hebben achtergelaten in Algerije.

Verder verklaarde hij een duurzame relatie te hebben met mevrouw N. A. (...) geboren op (...) /1996 te Oekraïne. Ze zouden anderhalf jaar een relatie hebben. Mevrouw N. (...) zou nog een dochter hebben uit een vorig relatie. Mevrouw N. (...) en dochter hebben recht op verblijf in België. De partner en haar dochter komen allebei op bezoek bij betrokkene in de gevangenis. Verder verklaarde betrokkene geen familieleden in België te hebben.

Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Binnen deze precaire context kozen zij er alsnog voor om in België een gezinsleven uit te bouwen. De partner van de betrokkene behoorde dan ook te weten dat dit mogelijks zou leiden tot een situatie waarin haar partner niet langer in België kan of mag verblijven. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene verklaarde tot slot medische problemen te hebben waardoor hij niet zou kunnen reizen. Hij verklaarde namelijk een cyste te hebben op zijn hoofd. Hij bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen.

Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in Algerije.

Betrokkene verklaarde akkoord te gaan met een terugkeer naar Nederland maar moest dit niet kunnen door omstandigheden dat hij uiteindelijk wel zal terugkeren naar zijn herkomstland namelijk Algerije.

Aangezien betrokkene nog familieleden heeft in Algerije zal een terugkeer naar herkomstland hem niet kunnen verhinderen.

Betrokkene beweert sinds april 2024 in België te verblijven wat uit zijn administratief dossier ook gebleken is. Sinds zijn verblijf blijft betrokkene feiten van openbare orde plegen, wat niet uitsluit dat hij hardleers is.

Uit bovengenoemde elementen kunnen wij geen schending van artikel 3 en 8 van het EVRM waarnemen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

Verzoeker betoogt dat voor het eerst in de nota met opmerkingen de verwerende partij argumenteert waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek kan worden toegestaan. Deze argumentatie is volgens verzoeker rijkelijk laat, indien de verwerende partij zich hierop wenste te baseren dan diende deze motieven in de bestreden beslissing te staan.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: “(d)e beslissing tot verwijdering van 28/08/2025 gaat gepaard met dit inreisverbod” en “1° voor het vrijwillig vertrek (is) geen enkele termijn (...) toegestaan”.

Op 28 augustus 2025 werd aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing werd op 28 augustus 2025 aan verzoeker ter kennis gebracht. Deze beslissing werd aldus op dezelfde dag genomen als het thans bestreden inreisverbod. In de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 28 augustus 2025 wordt als volgt gemotiveerd over de termijn voor vrijwillig vertrek:

“Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds april 2024 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Artikel 74/22, §1, lid 2, 1°: Betrokkene heeft niet meegewerkt aan zijn identificatie en/of die van zijn vergezellende familieleden.

Betrokkene is niet in het bezit van enige identiteitsdocumenten. In het hoorrecht van 04/07/2025 verklaarde hij de Algerijnse nationaliteit te hebben maar geen identiteitsdocumenten te hebben. Deze zouden in Algerije liggen. Tot op heden heeft hij nooit een poging ondernomen om zijn identiteitsdocumenten te laten voorleggen door eventueel een mail te laten versturen aangezien hij nog familieleden heeft in zijn land van herkomst, Algerije.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene diende een verzoek tot internationale bescherming op 30/04/2022 en op 01/09/2023 in Nederland. Op 31/03/2025 verstuurden de Dienst Vreemdelingenzaken een terugnameverzoek in aan Nederland. Op 02/04/2025 ontvingen wij een dublin akkoord van Nederland in kader van artikel 18.1D.

Dit artikel stelt: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". **BESLUIT TOT OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT MET BESLISSING TOT HET VASTHOUDEN IN EEN WELBEPAAALDE PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT** We verwijzen verder ook naar artikel 18.2, §3, van Verordening 604/2013: "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

9° Terwijl hij in verband met dit punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek op internationale bescherming heeft ingediend in een andere lidstaat.

In het hoorrecht van 04/07/2025 verklaarde betrokkene enkel een verzoek tot internationale bescherming ingediend te hebben in Nederland. Echter uit zijn administratief dossier blijkt dat hij een verzoek had ingediend in Nederland en één verzoek tot internationale bescherming in Zwitserland (Eurodac-hit).

X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs – diefstal met geweld of bedreiging – gewone diefstal. Feiten waarvoor hij op 28/08/2025 een veroordeling heeft gekregen door de correctionele rechtbank van Brugge voor een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel voor 5 jaar behalve de voorhechtenis. Deze veroordeling is nog niet definitief.

Uit het strafdossier zoals op heden samengesteld kunnen wij vaststellen dat betrokkene voormelde feiten heeft gepleegd. Dit zou blijken uit:

- De aanvankelijke vaststellingen van de politiediensten, waarbij door het slachtoffer melding werd gemaakt van een diefstal met geweld door 2 personen, van zijn skateboard en zijn rugzak met persoonlijk gerief. Er zou een mes vertoond zijn door betrokkene. Betrokkene werd aangetroffen op een step, die gestolen bleek. Op de plaats waar hij zich voor de interceptie bevond, werden de goederen van het slachtoffer aangetroffen.
- De camerabeelden waarop betrokkene herkend werd, en waarbij hij de plaats van de feiten verliet met een elektrische step. De step, was op 13 maart 2025 gestolen in de (...)straat te Oostende. De step bleek gemerkt met een rijksregisternummer, en het slachtoffer bevestigde dat dit zijn step was.
- De fouille van betrokkene, waar 0,26 cocaïne en 1,12 gram cannabis werd aangetroffen. Er werd ook een zwarte mes met vergrendeling aangetroffen, dat volgens de verklaring van het slachtoffer van de diefstal van zijn skateboard naar hem gezwaaid had.

De feiten getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendomsrechten alsook voor andermans fysieke en psychische integriteit. Het plegen van een diefstal met geweld schikt de publieke opinie, nog daargelaten de traumatiserende werking die dergelijke voorvallen kunnen hebben op de individuele slachtoffers en hun directe omgeving. Het gebruik van verdovende middelen brengt de gebruikers ervan ernstige gezondheidsschade toe, met alle gevolgen vandien voor de volksgezondheid. Dergelijke gebruik brengt eveneens verschillende misdrijven met zich mee, nu de gebruikers van verdovende middelen ook financieel in staat moeten zijn om hun gebruik te bekostigen. Dit gedrag toont aan de betrokkene een gevaar betekent voor de openbare veiligheid.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

Aldus kunnen de motieven waarom verzoeker geen termijn voor het vrijwillig vertrek wordt toegestaan, teruggevonden worden in de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 28 augustus 2025. Deze beslissing werd samen met de thans bestreden beslissing aan verzoeker betekend. Verzoeker toont niet aan dat de thans bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is waar zij stelt: "(d)e beslissing tot verwijdering van 28/08/2025 gaat gepaard met dit inreisverbod" en "1° voor het vrijwillig vertrek (is) geen enkele termijn (...) toegestaan".

De Raad stelt vast dat de motieven van de in hoofde van verzoeker genomen beslissing tot afgifte van een inreisverbod op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.1.2.2. Waar verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oepunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

"1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Verzoeker voert aan dat er geen reden voorhanden is om hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, hij is namelijk woonachtig bij zijn vaste partner, hij heeft nooit eerder een bevel gekregen om het grondgebied te verlaten, hij heeft nooit eerder een bevel om het grondgebied te verlaten genegeerd en hij is nog nooit eerder ondergedoken.

In zoverre verzoeker aanvoert dat er geen reden voorhanden is om hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, merkt de Raad op dat dit onderdeel van het middel volledig gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 augustus 2025, waar huidige bestreden beslissing naar verwijst. Middelen die gericht zij tegen een andere beslissing zijn niet ontvankelijk.

Op 28 augustus 2025 werd aan verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), hierbij werd geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan. Verzoeker diende tegen deze beslissing een

vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in. Verzoeker had de kans om in zijn beroep middelen te ontwikkelen die betrekking hadden op de termijn om het grondgebied te verlaten. Hij heeft echter nagelaten om dit te doen en kan dit niet meer rechttrekken middels huidig verzoekschrift. Bij arrest met nr. 343 300 van 24 maart 2026 heeft de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld verworpen. Deze beslissing is definitief in het rechtsverkeer aanwezig.

Verzoeker betoogt dat er geen sprake is van een vroegere beslissing tot verwijdering die niet werd uitgevoerd. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker niet wordt aangewreven dat hij een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd, nu de thans bestreden beslissing niet werd genomen in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt dat de verweerder in beginsel verplicht is een inreisverbod op te leggen "*indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*". Artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt immers op stellige wijze dat de beslissing tot verwijdering "*gepaard gaat met*" een inreisverbod indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Deze principiële verplichting tot het opleggen van een inreisverbod is ingevoerd in omzetting van artikel 11, lid 1 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Uit de bewoordingen van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, en meer bepaald uit het gebruik van het nevengeschikt voegwoord "*of*", blijkt dat de toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet reeds volstaat om een inreisverbod op te leggen.

De gemachtigde is dan ook overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet in principe reeds verplicht om een inreisverbod op te leggen. De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 augustus 2025 geen termijn voor vrijwillig vertrek voorziet zodat de correcte toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet ter discussie staat.

Verzoeker betoogt dat het correct is dat hij bij vonnis van de correctionele rechtbank te Brugge van 28 augustus 2025 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van vijftien maanden, maar hij benadrukt dat hij op de dag van de thans bestreden beslissing in vrijheid werd gesteld. Verzoeker laat gelden dat hij na vijf maanden in voorlopige hechtenis te hebben gezeten, hij zijn les wel heeft geleerd. Hij licht toe dat hij sinds zijn vrijlating terug woont bij zijn partner en haar dochter en er op heden geen enkel risico meer is op een schending van de openbare orde en de verweerder evenmin aannemelijk maakt dat dit op vandaag nog het geval zou zijn. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing de toets aan die ernstige bedreiging van de openbare orde of de nationale veiligheid niet doorstaat.

Verzoeker verliest uit het oog dat verweerder, overeenkomstig artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan opleggen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Het weze benadrukt dat verweerder in deze zaak van deze mogelijkheid geen gebruik heeft gemaakt. Thans wordt verzoeker een inreisverbod opgelegd omdat de beslissing tot verwijdering waarmee het inreisverbod gepaard gaat geen termijn voor vrijwillig vertrek voorziet (cf. artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet). Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet wordt in dat geval een inreisverbod met een maximale duur van drie jaar opgelegd. Bijgevolg diende de gemachtigde in casu ook niet aan te tonen dat er een ernstige bedreiging voor de openbare orde aanwezig is. Hij moest wel rekening houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak en heeft dat ook op afdoende wijze gedaan.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In de synthesememorie wordt hieromtrent het volgende gesteld:

"Samenvatting:

Uit de uiteenzetting hierboven blijkt reeds dat verzoeker al van het voorjaar 2024 een relatie heeft met mevr. A. N. (...), met wie hij al anderhalf jaar samenwoont.

Niet alleen is er sprake van een kerngezin, bovendien wensen verzoeker en mevr. A. N. (...) hun leven samen verder uit te bouwen, met o.a. gezinsuitbreiding, reden waarom zij een aanvraag tot wettelijke samenwoning hebben ingediend.

Een uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten vormt een ernstige schending van art. 8 EVRM. Hij zou namelijk gedurende langere periode gescheiden worden van zijn levenspartner.

In tegenstelling tot wat verweerster voorhoudt zou deze verwijdering bovendien helemaal niet tijdelijk zijn. Het is van algemene bekendheid dat een aanvraag tot lang verblijf vanuit het land voor oorsprong uit hoofde van een verzoek tot wettelijke samenwoning bijzonder moeilijk is en een proces vormt van gemakkelijk zes maanden. Dit maakt nog abstractie van de duur van het inreisverbod zelf (3 jaar) en de problematiek van een eerdere strafrechtelijke veroordeling, waardoor een positieve beslissing voor een nieuwe visumaanvraag des te moeilijker wordt.

De woorden 'tijdelijke verwijdering' worden door verweerster in zeer ruime zin geïnterpreteerd (minstens 3 jaar). Dat is niet definitief, maar is ook helemaal niet tijdelijk. Een verwijdering van minstens 3 jaar zorgt voor onherstelbare schade aan de relatie van partijen.

Verzoeker loopt dan ook een reëel risico om spoedig uitgezet te worden, waardoor zijn stabiele familieband bruusk zou verbroken worden, met amper een garantie op herstel, laat staan op korte termijn."

3.2.2. Beoordeling

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Het komt diegene die zich beroept op een schending van artikel 8 van het EVRM toe om dit aan te tonen.

De Raad kijkt bijgevolg in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op

het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Het Hof oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30)

Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

Verzoeker verwijst naar zijn partnerrelatie met mevrouw N.A.

In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

“Op 01/02/2025 werd betrokkene gehoord door de politie van Oostende na het plegen van feiten van openbare orde. Hij verklaarde reeds 9 maanden in België te blijven om dat hij van België houdt. Hij zou nergens asiel aangevraagd hebben. Hij verklaarde geen duurzame relatie, minderjarige kinderen noch enige familieleden te hebben in België, enkel nog familieleden in Algerije. Hij verklaarde geen ziekte te hebben die hem zouden belemmeren om terug te keren naar Algerije.

Op 04/07/2025 wordt betrokkene gesproken in de gevangenis van Brugge door een teurgkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij verklaarde sinds april 2024 in België te verblijven. Betrokkene verklaarde de Algerijnse nationaliteit te hebben en niet in het bezit te zijn van zijn paspoort omdat hij dit zou hebben achtergelaten in Algerije.

Verder verklaarde hij een duurzame relatie te hebben met mevrouw N. A. (...) geboren op (...)/1996 te Oekraïne. Ze zouden anderhalf jaar een relatie hebben. Mevrouw N. (...) zou nog een dochter hebben uit een vorig relatie. Mevrouw N. (...) en dochter hebben recht op verblijf in België. De partner en haar dochter komen allebei op bezoek bij betrokkene in de gevangenis. Verder verklaarde betrokkene geen familieleden in België te hebben.

Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Binnen deze precaire context kozen zij er alsnog voor om in België een gezinsleven uit te bouwen. De partner van de betrokkene behoorde dan ook te weten dat dit mogelijks zou leiden tot een situatie waarin haar partner niet langer in België kan of mag verblijven. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

(...)

Betrokkene verklaarde akkoord te gaan met een terugkeer naar Nederland maar moest dit niet kunnen door omstandigheden dat hij uiteindelijk wel zal terugkeren naar zijn herkomstland namelijk Algerije.

Aangezien betrokkene nog familieleden heeft in Algerije zal een terugkeer naar herkomstland hem niet kunnen verhinderen.

Betrokkene beweert sinds april 2024 in België te verblijven wat uit zijn administratief dossier ook gebleken is. Sinds zijn verblijf blijft betrokkene feiten van openbare orde plegen, wat niet uitsluit dat hij hardleers is.

Uit bovengenoemde elementen kunnen wij geen schending van artikel 3 en 8 van het EVRM waarnemen.”

De Raad stelt vast dat verzoeker verwijst naar een aanvraag tot wettelijke samenwoning die hij met zijn partner N.A. zou hebben ingediend. Deze aanvraag kan evenwel niet teruggevonden worden in het administratief dossier en ook verzoeker brengt geen stukken bij om deze aanvraag te staven. Verzoeker beweert wel maar toont niet aan dat hij zich bij de administratieve diensten van de stad heeft aangemeld met het oog op het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning met zijn partner N.A.

Hoe dan ook, uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met de verklaringen van verzoeker ten aanzien van de politie van Oostende op 1 februari 2025 toen hij aangaf geen duurzame relatie te hebben (deze vaststelling vindt steun in stuk 51 van het elektronisch administratief dossier zoals het aan de Raad werd overgemaakt). Daarnaast wordt in de bestreden beslissing ook rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker ten aanzien van de terugkeerbegeleider in de gevangenis van Brugge op 4 juli 2025, verzoeker verklaarde toen een duurzame relatie te hebben met mevrouw N.A., met wie hij gedurende anderhalf jaar een relatie heeft, dat mevrouw N.A. nog een dochter heeft uit een eerdere relatie en dat mevrouw N.A. en haar dochter op legale wijze op het Belgisch grondgebied verblijven (zie stukken 78, 79 en 83 van het elektronisch administratief dossier zoals het aan de Raad werd overgemaakt). De Raad stelt vast dat de verklaring van verzoeker op 1 februari 2025 dat hij geen relatie heeft en de verklaring van verzoeker op 4 juli 2025 dat hij al gedurende anderhalf jaar een relatie heeft moeilijk met elkaar in overeenstemming te brengen zijn. Verzoeker licht niet toe waarom hij op 1 februari 2025 verklaarde geen duurzame relatie te hebben om dan op 4 juli 2025 te verklaren dat hij al gedurende anderhalf jaar een relatie met mevrouw N.A. heeft.

De gemachtigde motiveert verder dat de partnerrelatie van verzoeker niet gelijk te stellen is met een huwelijk en er dus geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot een verwijzing naar zijn relatie van anderhalf jaar met mevrouw N.A., die hem weliswaar bezoekt in de gevangenis, maar zijn relatie met mevrouw N.A. geenszins concreet wordt toegelicht noch dat hiervan stavingstukken worden voorgelegd. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker de verblijfstitel van mevrouw N.A. en een uittreksel uit het vreemdelingenregister met gezinssamenstelling, waaruit blijkt dat mevrouw N.A. ingeschreven staat op een adres te Oostende samen met haar dochter. Uit deze stukken kan nog geen relatie tussen mevrouw N.A. en verzoeker worden afgeleid. Een verklaring van mevrouw N.A., foto's van hen beiden, e.d. worden niet voorgelegd.

Het weze herhaald dat verzoeker verwijst naar een aanvraag tot wettelijke samenwoning die hij met zijn partner N.A. zou hebben ingediend. Deze aanvraag kan evenwel niet teruggevonden worden in het administratief dossier en ook verzoeker brengt geen stukken bij om deze aanvraag te staven.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat er sprake is van voldoende hechte en effectief beleefde banden met zijn partner. Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing wordt niet aannemelijk gemaakt.

Ten overvloede, blijkt uit de gehele lezing van de bestreden beslissing hoewel de gemachtigde enerzijds het gezinsleven tussen verzoeker en zijn partner niet als een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM beschouwt, dat anderzijds wel werd overgegaan tot een verdere belangenafweging in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het

verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

Uit het administratief dossier blijkt niet en verzoeker houdt ook niet voor dat hij gemachtigd of gerechtigd was op een verblijf van meer dan drie maanden in België. Verzoeker verbleef steeds op illegale wijze op het Belgisch grondgebied.

In deze zaak gaat het dan ook om een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Het EHRM stelde ook reeds dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Hoewel artikel 8 EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd over het gezinsleven van verzoeker:

“Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Binnen deze precaire context kozen zij er alsnog voor om in België een gezinsleven uit te bouwen. De partner van de betrokkene behoorde dan ook te

weten dat dit mogelijks zou leiden tot een situatie waarin haar partner niet langer in België kan of mag verblijven.”

En

“Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde in rekening bracht dat verzoeker zijn gezinsleven heeft uitgebouwd in België terwijl zowel hij als zijn partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoeker in België. De gemachtigde motiveert dat de partner van verzoeker behoorde te weten dat dit mogelijk zou leiden tot een situatie waarin verzoeker niet langer in België kan of mag verblijven.

Deze motieven zijn conform de hoger geschetste rechtspraak van het EHRM. Het gezinsleven tussen verzoeker en zijn partner is tot stand gekomen in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van één van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. In dat geval zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat dergelijke uitzonderlijke omstandigheden in casu aanwezig zijn.

Verzoeker brengt niets in tegen het motief dat *“(h)et koppel (...) hun relatie altijd (kan) verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene”*.

Verzoeker betoogt dat de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten een ernstige schending vormt van artikel 8 van het EVRM doordat hij gedurende langere periode gescheiden zou worden van zijn levenspartner. Het voorwerp van het thans voorliggende beroep is de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 28 augustus 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Bij arrest met nr. 343 300 van 24 maart 2026 heeft de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat verzoeker tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 augustus 2025 had ingesteld verworpen.

De Raad wijst erop dat verzoeker niets inbrengt tegen het motief dat *“(h)et koppel (...) hun relatie altijd (kan) verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene”*. Het staat de partner van verzoeker steeds vrij om hem te vergezellen naar zijn land van herkomst, verzoeker wijst niet op onoverkomelijke hinderpalen die de verdere uitoefening van zijn gezinsleven met mevrouw N.A. in zijn land van herkomst onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken.

Verzoeker valt nog over de woorden ‘tijdelijke verwijdering’ die door de verweerder zeer ruim zouden worden geïnterpreteerd. De Raad kan alleen maar vaststellen dat de verweerder het in de bestreden beslissing niet heeft over *“een tijdelijke verwijdering”*.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds, die in se erin bestaan om verder in België te verblijven hoewel hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in de Vreemdelingenwet en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering en het vrijwaren van de openbare orde anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU